

hozta, talán évek óta lépkedett a tejjel a délelőtti órák fáinak között, fejét lehorgasztotta s egyszer, egy nagyon széles törzsű fa mögül többé nem lépett ki. Amikor körüljárták a fát, nem találták őt sehol. De egy bőrgomb a köpenyeről odaesett a fa gyökere mellé.

Most a délutáni órák nagypapája, a gyertya, a nagyobbik lány arca s a nagyfiú gúnyoros mosolya ott hintázik a sötétben. A kisebbik lány lábujjhegyre áll s elfújja a gyertyát.

Három árnyék rajzoldódik ki az ablaktáblák homályos négyszögeiben. Azután erősödik a fény, amely a halkán nyíló ablakokon át árad be. Mindhárman fellépdelnek a lépcsőn s már a murvával beszórt úton járnak, mely végig a mólón kivezet a tóhoz. A tó fölött a hold függ, a sötét vizen színes ablakú hajók horgonyoznak. Ki tudja, hogyan került a templomtorony a tó fölé? S hogy a torony az alkonyat vörös fényében ég, a templom teste pedig a víz tükre alatt fényeskedik? És, hogy az ecetfát ki ültette a móló betonjába, az acetfát, amely lángoló leveleivel mindig olyan volt, mint egy mesefa?

A túlsó part sötét vonal. Különös formájú hegyek sorakoznak ott, s a hegyek aljában lámpák égnek.

A nagyfiú kezét zsebrevágja, fenekén villog a gitár bádogtükre. Színes inget visel, elől zsabóval, csuklója fölött csipke fehérlik.

Mellette megy a nagyobbik lány, szemüvegét megtörli szoknyája aljában, majd énekelni kezd: „— Rút fogságból megszöktették — lábáról vasát leverték — tilla-tila-tilala — várta asszony s lakoma —”.

A kisebbik lány guggol. Kezében egy ágat tart s piszkál valamit a kavicsok között. Guggoltában a nagyfiú után néz, kiált valamit s feláll. Tanácstalanul felhúzza a vállát s így marad. Azután hirtelenül leejti.

A nagyobbik lány a víz tükre nézi. A nagyfiú ujja a húrokon babrál. Most ér oda a kisebbik lány.

A templom felmerül a tóból. A lehorgonyzott hajók ablakai kihunyhatnak. A tóra sűrű köd telepszik. A ködből gitárzene hallatszik. Az ablaktáblák becsukódnak.

NÉMETEK A BALATONON

*Rányílik a Badacsony bronz falára
a nádjalu öböl, s a szív dalára
csobog, tercel a víz halk zongorája,
amint lép Kriszta Helmut oldalán.
Bársony csókok locsognak négy bokára,
aztán mind egyre feljebb, nyakra, szájra,
míg végül is egyetlen cuppanásba
mélyen el nem merül fiú, s leány.*

*A tószélen ezer nád ír az égre,
levelüknek nincs se hossza, se vége,
írnak, írnak örömmel, bizva, félve:
szép, szép az élet, jók az emberek,
nem rémit már Buchenwald füstje, éje,
Kriszta, s Helmut a naptól rézre égve
kristályosan kacag vissza a fényre:
fedik őket a boldog pikkelyek.*

Harcos Ottó